UNITED STATES HOLOCAUST MEMORIAL MUSEUM

Ukrainian Museum-Archives of Cleveland
Displaced Persons Camp Periodicals Collection

Item in Public Domain or an Orphan Work:

The United States Holocaust Memorial Museum Library respects the copyright and intellectual property rights associated with the materials in its collection. According to the Library's knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work--or if you know who does--please contact the USHMM Library by phone at 202-479-9717, or by email at reference@ushmm.org.

Also available via libraria.ua.

Ч6

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ-АРХІВ
1727

„The Sun"

„Die Sonne„

№ 1—2. ТРАВЕНЬ, 1947.

ГАЗЕТА ДЛЯ МАЛЯТ

МАМА

Наймиліше, найніжніше, найсвятіше слово для кожної людини — МАМА.

Перше слово, яке научається вимовляти дитина —МАМА.

На цілому світі найдорожча істота це-МАМА.

А особливо для дітей. Для дитини мама-то є все життя. Мама і нагодує, і догляне, і причепурить і попестить і добра-розуму навчить.

Мама над дитиною ночей не досипляє, доглядає її, оберігає від всякої небезпеки, зла.

А як дитина захворіє, мама зовсім про себе забуває, а все біля дитини сидить, пильнує, щоб вчасно ліки дати, щоб накрита її дитина лежала.

І все молить Господа милосердного, щоб дав здоров'я її дитині, щастя, розуму.

Безмежна любов матері до дитини.

І кожна дитина любить свою маму. Найбільше довір'я й ласки віддають мамі. І в цій дитячій любові, в довір'ї дитини найбільша нагорода мамі за її опіку і любов.

Та не завжди так буває, не всі діти однаково добрі і чемні.

Є діти, що не слухають маму, роблять збитки, не чемно поводяться. І така поведінка дитини—то найбільший біль для мами. Кожен поганий вчинок дитини крає серце матері, мучить матір. Бо кожна мама хоче, щоб її дитина не тільки була доброю, а щоб була найкращою!

Скільки труду мама докладає, скільки часу, здоров'я збавляє, щоб попрати, пошити, поцерувати для дитини, щоб дитина чистенька охайна була. А є діти, що того труду не шанують. Шматують одяг, бруднять і мамі нової роботи завдають.

Нема на світі дитини, яка б не любила свою маму, але не кожна дитина вміє ту любов мамі показати.

Найліпше дитина покаже свою любов мамі, коли буде слухняна, чемна, буде пам'ятати мамині завваги, мамину науку.

Діти! Шануйте маму! Шануйте мамині труди для вас, опіку, науку, мамину ласку.

Пам'ятайте, що мама для вас маленьких тільки добра бажає і тільки про добро для вас дбає.

Шануйте маму, любіть її! Моліть Бога, щоб послав мамі здоров'я, багато літ в спокою прожити, а вам щоб дав Бог розуму в житті мамі на втіху.

Мама

Ма-ма, ма-ма!
Мама, мама, мама, ма!
Вимовляти, чи писати,
Чи читати, чи співати—
Слова кращого нема.
Чи сюди, чи туди.
Чи то хліба, чи води,
Чи сорочку, чи штанята,
Все до мами—не до тата;
Там безпечно від біди.
Мамо-на, мамо-дай!
Бо ти мама на те, знай!
Заталапав чоботята,
Щоб сховатися від тата,—
Ти до мами утікай!
Посварить, покричить,
Поцілує, тай мовчить.
А як може трошки часом
По штанятах вдарить пасом,
То не дуже це болить.
Той щасливий, той живе,
В кого рідна мати є;
Той біди вже не зазнає,
Бо про нього мати дбає—
Без турбот такий росте.

Моя мама

Гарна мамочка Ганнусі,
Іще краща—Степанця,
Та з усіх мамів найкраща,
Найлюбіша — це моя.

Вранці, як розкрию очі,
Є калачик, молочко,
Цілий день із рук матусі
Дістаю саме добро.

Дав Господь мами нам добрі,
Бачу, знаю не одну,
Та з усіх—моя найліпша,
Я її найбільш люблю.

Мама чеше, убирає,
Бачить, вчить цілий деньок.
А при зіроньках співає
Колискових пісеньок.

Боже, вислухай дитину,
І прийми молитву цю—
Збережи в здоров'ї, в щасті
Любу мамочку мою.

Для мами

Маленька Галюся дуже заклопотана. Завтра—Свято матері. В дитячому садочку діти з вихователькими приготували імпрезу для мам. Залю прибрали квітками. Завтра діти будуть вітати своїх мамів у садочку.

Але Галюся хоче своїй мамі ще якусь приємну несподіванку зробити. Вона, сама Галюся, для своєї мами.

І надумалася Галюся: треба мамі гарних квітів купити, і... як би тістечок спекти. Мама дуже любить тістечка.

Але не зможе Галюся сама того зробити, ще маленька.

Побігла до тітки Олі. „Тіточко! Олечка! Поможіть мені спекти для мами тістечок, я хочу завтра мамі подарувати"—просить Галюся.

„Добре, охоче!"—погодилася тітка.

І заходилися обидві працювати. Тітуся Оля замісила тісто, розкачала пляцок, а Галюся шклянкою коржики виробляє, зверху на кожен коржик мармолядку кладе.

І спекли тістечка.

Тоді побігла Галюся додому, до тата. Якраз тато дома був.

—Тату! Ходи за мною до садівника, купимо для мами квітів. Завтра ж мамине свято—просить Галюся.

„Ходім, донечка!"— погодився тато. І пішли. Купили гарний букет! Та не принесла його Галюся зразу додому, а занесла до тітки Олі. Не хотіла, щоб мама сьогодні побачила подарунки. Завтра має бути мила несподіванка.

На другий день (саме на свято) Галюся встала раненько, ще мама спала. Розбудила тата і пішли разом до тітки Олі забрати подарунки для мами. Вернулися, тихесенько війшли до хати. Галюся поставила на столі букет у глечику з водою. Біля букета тарілку з тістечками. А тоді ще взяла паперу і написала великими друкованими літерами:

ДЛЯ МАМИ.

Галина С.

ДІТИ! Якщо ви знаєте якусь цікаву казочку, або байку і хочете, щоб її знали інші діти, попросіть когось з дорослих, щоб записав її коротенько і надіслав до видавництва газети «Сонечко».

Кожній мамі її діти найкращі

В лісі, в дуплі старого дуба жила сова. Вирячката, ніс карлючкою... І вивела вона дітей. Сидить біля них, любується, пестить їх. А вони їсти хотять, пищать. Мусіла сова летіти поживу шукати. Та не летить далеко, боїться дітей самих лишити надовго. Кілька днів пройшло—біда сові. Нема що їсти дітям дати. Все, що було по близу, визбірала вже сова, згодувала дітям. Треба далі летіти. От і полетіла.

Коли зустрічає орла.

—Куди це ти летиш орле?—питає.

„Лечу поживи дітям шукати“ каже орел.

—А чим же ти дітей годуєш?

„А чим же? От знайду в лісі гніздо пташине з пташенятами, батьків дома нема, я й заберу пташенят, тай нагодую дітей“, —каже орел

Сові аж в очах потемніло, аж затремтіла вся. Та давай орла просить:

„Орлику, голубчику! Там у лісі я лишила своїх діток у гнізді. Не вбивай їх!.

„А якіж твої діти?“ питає орел.

„Які мої діти? Найкращі!—каже сова,—як побачиш найкращих пташенят, ото й мої. Не чіпай їх.

„Добре! Не чіпатиму“,—каже орел. Тай розлетілися, і кожен в своєму напрямі.

Орел прилетів у ліс. Летить повз дуб. Чує в дуплі пташенята пищять. Він туди заглянув, а там такі погані пташенята сидять-вирячкаті, ніс карлючкою.

Орел подумав собі—„Це певно не совині діти; якісь дуже погані. А вона казала, що її діти найкращі“—тай забрав пташенят на поживу своїм дітям.

Коли це прилітає сова додому. Глянула—нема дітей. Догадалася бідна сова, що орел її дітей забрав... Сіла біля пустого гнізда, та й плаче: „Бач який нечесний орел. Обіцяв не зачіпати моїх дітей,а ось бач—обдурив. А я ж йому так розказала все гарно. Казала я йому, що мої діти найкращі“.

Сові її діти здавалися найкращими.

Бо кожній мамі її дитина найкраща.

Перепілка

Перепілка — польова пташка. Гніздечко будує просто на землі, в житі десь. Наносить сухенької травиці, пір'ячка намостить і виведе діток в тому гніздечку. Поки жито доспіє, і прийде пора жати — перепеленята вже виростуть і розійдуться з гніздечка. Самі собі раду дають. А поки ще маленькі, сидять у гніздечку, перепілка-мама пильно їх доглядає і від небезпеки охороняє.

Як надійде до гніздечка близько людина, чи звір якийсь, перепілка вилітає з гніздечка, підлетить близько-близько до несподіваного, небезпечного гостя, крикне і кидається тікати. А тікає в протилежний від гніздечка бік. Людина чи звір біжить доганяти перепілку. А вона одлетить трохи, та й на землю сяде, ніби хвора. Людина чи звір думає, що от-от піймає її, та й далі біжить її ловити. А перепілка все далі та далі від гніздечка одлітає. Таким чином одводить небезпеку від своїх діток.

А як уже заведе гостя далеко, тоді швиденько одлетить, і іншою дорогою вертається до гніздечка своїх любих діток.

ВІДГАДАЙТЕ:

Лежить пан Грубіян,
Поглядає на паркан,
З брами очей не спускає.
Чужий прийде — покусає (Собака)

Горобець і карась

Подружилися карасик з горобчиком. Літом горобчик прилітав до річки і гукав:

— Здоров був карасику! Як живеш? Цвірінь, цвірінь!

— Нічого, живу помаленьку, — казав карась. Іди до мене в гості. Чудово в нас тут на глибоких місцях. Вода тиха, всякої водяної травиці доволі. Почастую тебе жабиною кашкою, ікрою, червяками, водяними комашками...

— Дякую, брате! Пішов би я до тебе, та води боюся. Ліпше ти лети до мене в гості під стріху. Я тебе почастую ягодами. В мене цілий садок ягід. А потім роздобуду і хлібця, й овесця й навіть живого комарика.

— Я не вмію літати. Ліпше йди, поплаваємо в річці, покупаємось.

Горобчик пробував не раз піти до карася в воду. Зайде по коліна — та й назад.

— Ні, — каже — страшно. Тут у тебе й утопитися легко.

Учений шпак

У одного чоловіка був учений шпак. Цей шпак умів говорити. До того чоловіка часто заходили сусідські хлопці послухати ученого шпака. Одного разу прийшов до нього якийсь хлопець, коли його не було вдома.

Хлопчику захотілося украсти шпака. Він схопив його й сховав до кишені. В той мент увійшов господар. Побачивши, що шпака нема, він спитав:

„Шпачку, де ти“?

„Тут, дядечку“!—гукнув з усієї сили шпак у кишені злодія.

ВІТРЯК

Цю історію розказав дід Євмен, той, що у вітряку зерно на муку меле.

— Давно це було, я ще малим хлопцем був. Отой рівчак, що тече долиною, був порядною річкою. Над річкою млин стояв, а швидка вода млинове колесо рухала, обертала. Люди возили зерно до млина, молоти, а з млина додому везли муку—на хліб.

Та згодом води стало менше, обміліла наша річка, і млинове колесо не могла рухати як слід.

На весні, як розтануть сніги, набіжить у річку більше води, той млин працює. А зійдуть весняні води — стоїть млин.

Що його робити? Де людям зерно на муку перемолоти?

От мій батько й надумався. Каже до дядька Мусія: „Давай, збудуємо вітряка. Нема води в річці, а на полі, особливо на горбку, добре вітер дме. От і буде нам вітер замість води зерно молоти".

Покликали сусідів до помочі, тай заходилися будувати вітряка.

І збудували.

От так, якби хата з дерева. А хата ця стоїть на здоровому, міцному стовпі, як на нозі. І так зроблена, що обертається кругом того стовпа. В середині жорна приладили, сполучили їх з дерев'яною рукою. Рука, через отвір в стіні, виходить і тримає крила. А крила також дерев'яні, великі-великі. От, як вітер подме добре, натисне на крила та й крутить їх. А з крилами і рука обертається і рухає жорна. А жорна крутяться та й мелють зерно на муку.

Перестане вітер віяти з того боку, з другого подме, тоді обернуть вітряк на нозі так, щоб вітер знову на крила віяв. Знову працює наш млин. Бо це ж таки млин, а вітряком зветься тому, що вітер його рухає. Багато в нас на Україні вітряків є.

Хоч і багато на Україні річок, і млинів багато, але багато у нас і степових околиць, і сіл, що розложились серед того степу далеко від річок. То там вітряків багато, зерно мелють людям.

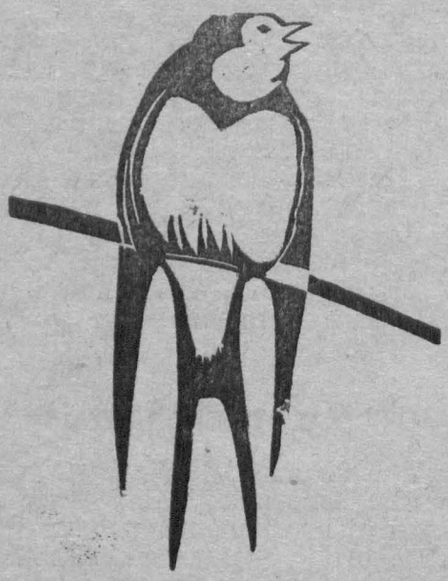

Кріт

Звикли люди думати, що кріт шкідливий для господарства. А він, навпаки, дуже корисний у господарстві. Він їсть шкідливі гробачки й мушки, що нищать у полі збіжжя, а на городах—городину.

Багато шкодять садам та городам хрущі. Ті гробачки, з котрих вони вилуплюються, довгий час живуть у землі. Кріт їх поїдає й тим зберігає господарям городину й садовину.

Бережіть пташок

В однім селі було багато садів. Було їх так багато, що село все було ніби в однім великім саду. Гарно було в нім літом. А в осени всі люди в нім мали силу яблук, груш, слив тощо.

На деревах, у їх густому вітті, жили пташки. Вони веселили людей своїми піснями й щебетанням. Вони ж берегли сади від гусені й ріжних шкідливих комашок.

Одного року сільські хлопці почали полювати на пташині гнізда. Пташки покинули ті сади й полетіли в інші села та в ліси.

Тоді гусінь напала на сади. Вона поїла весною цвіт на деревах, і навіть листя.

Літом сади стояли голі, як зимою. А восени того року селяни не бачили ні яблук, ні груш, ні слив.

Українська хата

Маленькі сіни, ясна світлиця,
Всюди чистенько, так, як годиться,
Вимиті вікна, біленька стеля,
біла постеля.
При дверях мисник із тарілками,
Квіти пахучі за образами.
Образи знаю всі, як назвати,
хоч їх богато.
Тройця, Спаситель і Божа Мати,
А там Михайло, опікун хати.
Святий Микола дивиться збоку
на нас звисока.
Немов говорить: тіштеся, діти,
Маєте хату, є де сидіти.
За батька, матір Богу моліться
і пильно вчіться.

Чим ми будемо

Раз якось малі хлоп'ята
Над ставочок всі зійшлись.
Стали думати — гадати,
Чим хто буде з них колись.
Лесь Свистун говорить: „Друзі,
Хліборобом буду я,
Я робитиму при плузі,
Засіватиму поля.
Матиму я коней пару
І корівку молоду,
А в степу овець отару
Я велику розведу".

— Я ж знов буду будівничим,
Будуватиму доми,—
Так Грицько чорнявий кличе,
Перший майстер між дітьми.

— Чи камінні чи дубові,
Чи цегляні чи які,
Будуватиму здорові,
Гарні, теплі і тривкі".

Похвалився Федь з Горбочка:
—„А я вчитиму дітей,
Буду вчити їх читати
І писати — І, О, Е".

„Я столярства буду вчитись, —
Відізвавсь з черги Степан, —
Буду столики робити,
Лаву, ліжко чи тапчан".

А палкий Івась говорить:
„Певно стану я вояк.
Ворогів всіх без розбору
Буду бити, та ще й як!

Летуном я славним буду,
Облечу усі світи,
Вашу працю, ваші, труди
Буду пильно стерегти".

Чув розмову цю хлоп'ячу
Їхній друг, старий Антін,
Балакучу, знай, мав вдачу,
То до них промовив він:

„Щоб мету свою здобути,
Треба вчитись, ой-так, так!
Без знання не може бути
Ні учитель, ні вояк.

Тож „учіться пильно, діти,
Звеселяйте Рідний Край,
А в змаганні до освіти
Всім вам, Боже, помагай!"

ХАТА

Наша хата під горою,
край долини,
У вишневому садочку,
та в калині.
Попід лісом млин подався
у ставочок,
Через воду перекинувся
місточок.
Наші ниви золотіють
так, як сонце.
Вишні й сливи лізуть з гилок
у віконце.
Нашу гору всі кругом
далеко знають.
Добрі люди нашу хату
привітають.

Казка про мишенятко

Поклала мишка-мама мишенятко в колиску спати. Колисала, колисала, а воно не спить, капризує. Що його робити? Нема часу мишці-мамі над колискою сидіти, на поле треба йти. І надумалася мишка-мама няньку пошукати. Вибігла з хати; недалеко й забігла, зустріла коня. Тай попросила його мишенятко колисати. Прийшов кінь, став над колискою, і ну співати:

—І-го-го, і-го-го!
Треба спати вже давно...
А мишенятко в крик;
—Кінь заголосно співає,
Мені спати заважає...

Кінь і пішов собі. А мишка-мама знову побігла няньку шукати. Зустріла корову, та й попросила її мишенятко колисати. Корова прийшла, стала над колискою та й завела:

—Му-у-у, му-у-у!
Коло тебе й я засну...
А мишенятко в крик:
—Му, та й му; му, та й му.
Я ніколи не засну...

Корова й пішла собі. А мишка-мама знову побігла няньку шукати. Зустріла гусака, та й попросила його мишенятко поколисати. Гусак прийшов, став біля колиски та й зашипів:

—Ш-ш-ш, ш-ш-ш.
Ти чому досі не спиш?
А мишенятко в крик:
Він мене лякає,
Спати заважає.

Гусак пішов собі купатися. А мишка-мама знову побігла няньку шукати. Зустріла рибу, та й попросила її мишенятко поколисати. Риба лягла біля колиски, та й мовчить. А мишенятко в крик:

—Як не вмієш ти співати,
Чого прийшла колисати?

Риба й пішла собі у річку плавати, а мишка-мама побігла нову няньку шукати. Зустріла овечку, та й попросила її мишенятко поколисати. Овечка прийшла, стала біля колиски і замекала:

—Ме-е-е, ме-е-е,
Спи малесеньке моє...
А мишенятко в крик:
—Я мамина не твоя,
Іди туди, звідкіль прийшла.

Овечка й побігла. А мишка-мама знову побігла няньку шукати. Зустріла жабу, та й попросила її мишенятко поколисати. Жаба прийшла, сіла біля колиски й заквакала:

— Ква, ква бреке-ке!
Мишенятко спить мале.
А мишенятко в крик:
—Жаб'ячі нудні пісні,—
Не сподобались мені.

Жаба й пішла собі в бур'ян. А мишка-мама ще раз побігла няньку шукати. Зустріла кицю, та й попросила її мишенятко поколисати. Прийшла киця, сіла біля колиски і солоденьким голоском замуркала:

—Мя'у-м'я, мя'у-м'я
Спить в колисці мишеня.
А я його колисаю,
Йому пісеньку співаю—
М'яу, мур-р-р,
М'яу, мур-р-р...

Мишенятко заспокоїлось, вмостилось гарненько в колисці та й каже:

—Киця вміє колисати,
Я вже зараз буду спати...

Мишка-мама зраділа, що нарешті добру няньку знайшла, та й побігла в поле. А нянька мишенятко-цап! Витягла з колиски тай з'їла.

От тобі й добра нянька!

Переповіла Л. Гаєвська.

Котик

Сидить котик
на лавочці
Та на скрипці
грає,
А киценька по-
під лавку
Присядки гу-
ляє.

Котик каже:
„Я втомився
Досить танцю-
вати!
Ходім краще
на полицю
Сметанки шу-
кати."

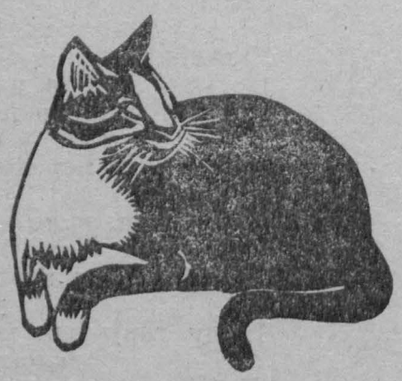

У Африці

Десь у Африці далекій
Де стоїть страшенна спека.
Є слони такі здорові,
Як доми двоповерхові.

Серед тих лісних гущавин
Є ще й мавпочки лукаві,
Що зібравшись табунами,
Люблять гратися з слонами.

Одна мавпочка стрибає,
За хвоста слона чіпає,
Друга вилізла на спину,
Робить вправи без упину.

А найменьше мавпенятко
Слон узявся колисати,
Посадив собі на носа
І високо так підносить.

Читайте газету «Сонечко»

Вовк і собака

Один вовк з голоду та нужди став такий худий, що на ньому лишилася тільки шкура та кості. Їсти не було чого, ніде нічого не міг добути, бо собаки пильно стерегли отари овець, і все людське добро. Біда така, що хоч гинь!

Одного разу зустрів вовк собаку, що заблукав у лісі. Вовк був би радий кинутися і роздерти на шматки собаку. Та ба! Він зараз зміркував, що з бриськом заводитися не легка справа. Куди йому голодному і немічному боротися з сильним, відгодованим псом. Вовк приступив до нього і любенько почав балакати про це, про те... А сам любувався добрим виглядом собаки.

— Гай, гай, милий Боже! — зітхав вовк, — колиб то я хоч раз на віку так сито виглядав!

— Це залежить від самого тебе, мій друже! — відповів собака.—Коли хочеш так потовстіти, як я, то покинь ті погані ліси. Бо що ж тут є? Голод і біда. А твої товариші, то самі голодранці, жебраки, одне слово — голота. Ви не маєте тут нічого певного, та й ходите красти у людей. Чи вам тут хто дасть смачно їсти, все готовеньке-зварене, спечене? А в нас просто рай! Ось ходи зі мною, побачиш, як тобі добре буде.

— А що ж би я мав у вас робити? — питає вовк.

— Майже нічого. Наша служба легка — каже собака, — от, гавкати на лихих сюдей, стерегти добро хозяйське, щоб хто не зачепив, не вкрав. Ну, поластитися до господаря. За це матимеш щедрі недоїдки з хозяйського стола. Смачні кістки волові, баранячі, свинячі, навіть часом курячі. І то без всякого труду і заходу. Принесуть тобі до буди, насиплять копицю, а ти лише їж. Ще й зупки, чи борщику господиня у миску наллє, пий досхочу. Ну, вже не згадую про те, що і попестять тебе, погладять по голові, ласкаве слово промовлять. Звичайно, живеш у широкім, просвіченім світі, а не в темному лісі.

Цей образ забезпеченого життя зворушив вовка до сліз.

Він радий та веселий пустився з бриськом у дорогу до того раю. Ідуть вони, ідуть, аж якось ненароком кинув вовк оком на шию свого товариша. На своє диво побачив він, що була вона вишмуляна, посиніла, і без жоднісінької волосинки.

— Що це? — спитав збентежений вовк.

Нічого, — відповів байдужно пес.

— Як то нічого? Якась причина мусить бути.

—Ат! Дурниця! То певно від ланцюга, що закладають мені на шию.

—Від ланцюга? На шию?—аж крикнув зі страху вовк. — То тебе прив'язують і ти не смієш вільно бігати, куди захочеш?

— Ну, так, не завсіди, але що це значить...

— Це значить, — перебив його вовк, — що мені вже відхотілося і твоїх кісток і борщиків, і ласкавих слів. Мені, братіку, миліша воля над усі скарби світу! Розумієш?

Сказавши це, драпнув вовчик чим скоріше до лісу, і ще довго плювався на згадку про „собачий рай".

(З Ляфонтена).

У ДИТЯЧОМУ САДОЧКУ

(ЗАБАВА НА МЕЛОДІЮ „ГРЕЧАНИКИ")

1. У дитячому садочку
Вправи ми робили,
Під музику йшли вперед,
Як пташки летіли

Ніженьками разом — туп,
Рученьками разом — луп,
І голівоньку на бік,
Потім усі разом — скік!

2. Коли музика не грала,
Ми тихесенько чекали...
Але як сигнал почули,
Усі разом починали:

Ніженьками разом — туп,
Рученьками разом — луп,
І голівоньку на бік,
Потім усі разом — скік!

3. Дома татові і мамі
Розказали й показали,
Як під музику в садочку
Ріжні вправи проробляли:
Ніженьками разом — туп,
Рученьками разом — луп,
І голівоньку на бік
Потім усі разом — скік!

ПОЯСНЕННЯ ЗАБАВИ: Діти беруться за руки, роблять коло. Йдуть в правий бік (колом), співючи три перші рядки пісеньки. На слова четвертого рядка пускають руки, один за одним, в тому ж напрямі біжать, наслідуючи рухами рук лет пташок.

Ніженьками разом — туп, (тупають)
Рученьками разом — луп, (ляскають в долоні)
І голівоньку на бік (голівонька на бік, руки в боки)
Потім усі разом — скік! (підскакують на місці).

2-ге так само, як „1", з тим, що на слова — „Ми тихесенько чекали" — зупиняються, чекають.

3-тє так само, як „1".

Л. Гаєвська.

Чого бракує?

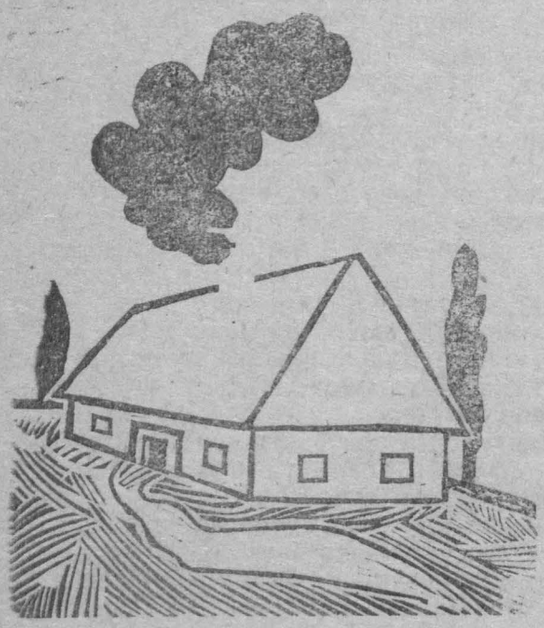

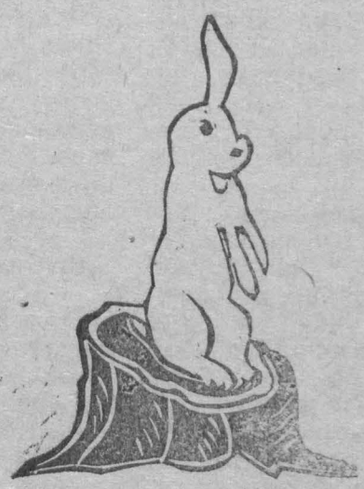

Скільки курчаток?

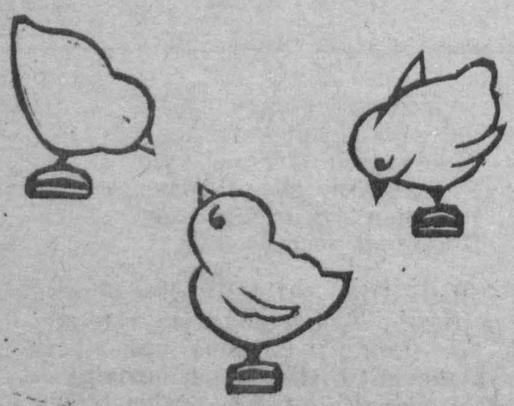

Загадки

1. Іде лісами козачок,
   Надів плащ із колючок.
   Із вовком зустрівся,
   Клубочком скрутився.

   (їжак)

2. Біла, як сніг,
   Надута, як міх,
   Лопатами ходить,
   А рогом їсть.

   (гуска)

ДІТИ!

ПОПРОСІТЬ МАМУ, ТАТА, АБО ВИХОВАТЕЛЬКУ В ДИТЯЧОМУ САДКУ, ЩОБ НАПИСАЛИ ДО ВИДАВНИЦТВА ГАЗЕТИ „СОНЕЧКО“, ПРО ЩО Б ВИ ХОТІЛИ ПРОЧИТАТИ В НАСТУПНИХ ЧИСЛАХ ГАЗЕТИ.

ПИСАТИ ТРЕБА НА АДРЕСУ:

Ellwangen (Jagst).
Lager UNRRA 709
Hajewska Lidija.

„Сонечко“-газета для маленьких дітей. Виходить раз на місяць подвійним числом, 8 сторінок.
Видає й редагує в погодженні з ОПДЛ —
Л. ГАЄВСЬКА.

Herausgegeben mit Genehm. der Publ. Control OMG Württ.-Baden
Inf. Contr. Diw. 1000.
Druck: Druckerei G. Grosskinsky. Ukrainische Abteilung HA-IG
Neckarsulm.

146.-

УКРАЇНСЬКИЙ
Ч. 1774
МУЗЕЙ-АРХІВ

„The Sun"

„Die Sonne„

№ 3—4. ЧЕРВЕНЬ, 1947.

ГАЗЕТА ДЛЯ МАЛЯТ

РІК ВИДАННЯ І.

Українське село

Яке ж то гарне та привабливе наше рідне, українське село... Має воно зовсім відмінний вигляд за всі села інших країн та народів.

Ось в Німеччині, бачите яке село: хати такі, як в місті, і побудовані як міські доми — поверхові, стоять близько одна біля другої, і вулиці бруковані, садків біля домів нема, десь у полі ростуть садові дерева.

Українське село не таке.

Здебільшого селяться на Україні люди біля річок, бо річок там багато. Отож села все біля річки. В селі хати невеликі, одноповерхові, біля кожної хати садок розрісся, квітник. Та ще кругом самої хати дівчата понасаджують мальви, чорнобривців, королевого цвіту — квіти такі. А трошки далі, за хатою, кущі бузку, рожі, калини. Як у віночку хата стоїть.

Хати вікнами дивляться на вулицю. Двір від вулиці відгорожений плетеним тином. В дворі, оддалік від хати — клуня, де збіжжя складають, хліви, стайні для худоби, курник, возівня — вози, плуг, борони там стоять. За садком і двором город прослався. За городом — левада. На леваді — дерева, кущі, лози, ожини, малини, аж кучерява левада. І трава на леваді висока та соковита, так зеленим килимом аж до річки розляглася.

В кущах на леваді і в садку пташок різних багато-багато! І соловейко, той співун, найкращий в світі, любить українські села, в'є своє гніздечко в кущі десь на леваді, або в садочку на калині.

Гарне українське село!

Кожна хата, як писанка — чистенька, біленька. Вікна, двері кругом жовтою глиною обмальовані, стріха чепурненько підстрижена.

На деяких хатах бузьки свої гнізда помостили. Стоять на одній нозі, роздивляються навколо, любуються.

Серед села, або збоку, на горбку — церква. Храм Божий чистенький, білий, бані пофарбовані зеленою фарбою, хрести золоті. Кругом церкви так само садок, квіти. І цвинтар весь зелений; дерева, кущі, квіти цвітуть: вічний спокій померлим прикрашають.

Біля церкви — школа. Коло школи городець, квіти.

Славиться українське село своєю красою на всьому світі. Видатні художники малюють картини, на яких зображують українське сило. І такі картини по всьому світі розходяться.

Село в садочку. Та ще у вишневому садочку! Бо найбільше на Україні вишневих садків. Як зецвітуть ті сади весною, то все село мов білим пухом вкрите. А влітку вишні як поспіють, то так і вилискуються проти сонця червоні ягоди. Як розкішна квітка виглядає українське село.

Л. Гаєвська

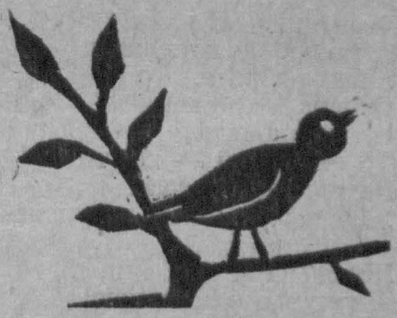

СОЛОВЕЙКО

Я пташка маленька,
А звусь — соловейко,
В садочку гніздечко тут є
Із пір'я, травички,
Таке невеличке,
Рідненьке гніздечко моє.

Додому вертаю,
Із теплого краю,
Завжди я сюди повесні,
Хоч стомлюю крила
Та любо і мило —
В садку відпочити мені.

І зранку до ночі
Співать я охочий
Улюблену пісню свою.
І безліч комашок
Для діточок пташок
Невтомно весь день я ловлю.

В. Гродська.

Про Олену Пчілку

Всі ви, діти, знаєте, що є люди, які пишуть книжки. Пишуть оповідання. Пишуть до газет про різні події на світі. Такі люди називаються — письменники. Люди, які складають, пишуть вірші, називаються — поети.

Більшість письменників і поетів пишуть свої твори для всіх людей, взагалі. Але є і такі, які пишуть для дітей. Олена Пчілка писала багато казок і віршів для дітей. Знала вона багато народніх казок, розказувала їх своїм дітям, і записувала, а потім друкувала в книжках для інших дітей.

Ось, у цьому числі газети вам прочитають (а хто уміє вже, той сам прочитає) казки і віршики Олени Пчілки для дітей. Але це не всі казки і віршики, які вона написала і позаписувала. Їх багато. В одній газеті не помістяться. В слідуючому числі знову пошукаєте, знайдете і прочитаєте казочку, яку написала для дітей Олена Пчілка.

Л. Гаєвська.

ДИТЯЧА ПІСЕНЬКА

Два півники, два півники
Горох молотили,
Дві курочки — чубарочки
До млина носили.
Цап меле, цап меле,
Коза насипає,
А маленьке цапенятко
Ківші одбирає.
Одбирає, одбирає,
Потім спочиває
Та сестричці — козуленці
На скрипочку грає.
„Танцюй, танцюй, козуленько,
Ніженьками туп, туп,
А татуньо з мамунею,
Надеруть нам круп, круп“.
А вовчок сірячок
З лісу виглядає,
Ухопив цапеня,
Та й далі тікає.
Як схопив старий цап
Новенькії віжки,
Одібрав, залигав
Цапеня за ріжки.
Хоч вовчок обідрав
Цапові реберце,
Зате тата з мамунею
Радується серце.

Олена Пчілка.

В ТРАВНЕВОМУ ЧИСЛІ „СОНЕЧКА“ ВМІЩЕНО ВІРШ „ЧИМ МИ БУДЕМО“.
З ТЕХНІЧНИХ ПРИЧИН ПРОПУЩЕНО ПРІЗВИЩЕ АВТОРА.
АВТОРОМ Є п. Р. ЗАВАДОВИЧ.

МУДРА КИЦЯ

У збаночку молочко, —
Ох, то штука ловка,
Та як його скоштувати?
Не влізе головка!..
Наша киця дуже мудра,—
способу добрала:
У той кухличок вузенький
Хвостика вмочала.
Отже, кухлик не звалила,
Зробила обачно,
Топер хвостик витягає,
Облизує смачно.

Олена Пчілка.

Пан Коцький

(Нанодня казка. Записала для дітей Олена Пчілка)

У одного чоловіка був кіт старий, що вже не здужав і мишей ловити. От, господар його взяв та й вивіз у ліс; — думає: „На що він мені здався? тільки дурно буду його годувати, краще нехай в лісі ходить“. Покинув його, а сам поїхав.

Коли це приходить до кота лисичка та й питає його:

— Що ти таке?

А він каже:

— Я — пан Коцький.

Тоді лисичка каже:

— Будемо жити вкупі, в одній хаті.

А кіт і згодився.

От веде його лисичка до своєї хати; так йому уже услуговує, та годить: зловить де курочку, то сама не з'їсть, а йому принесе. От колись зайчик побачив лисичку, та й каже їй:

— Лисичко-сестричко, прийду я до тебе в гості.

А вона йому каже:

— Е, ні! Є в мене тепер пан Коцький, то він тебе розірве.

Заєць розповів про це вовкові, ведмедеві і дикому кабанові. Ці зійшлися до купи й стали радитися: як би його побачити пана Коцького; та й кажуть: „А зготуймо обід“.

Тут і стали призначати, кому по що йти. Вовк каже:

— А я піду по м'ясо, щоб було на борщ. А дикий кабан каже:

— А я піду по буряки та по картоплю. А ведмідь: —

— А я піду принесу меду на закуску. А заяць:

— А я капусти.

От, подобували всього, почали обід варити; та як зварили, стали радитися: кому йти кликати пана Коцького. Ведмідь каже:

— Я не підбіжу, як доведеться тікати. А кабан каже:

— Я також, бо я неповоротний. А вовк:

— Я старий уже і трохи не добачаю.

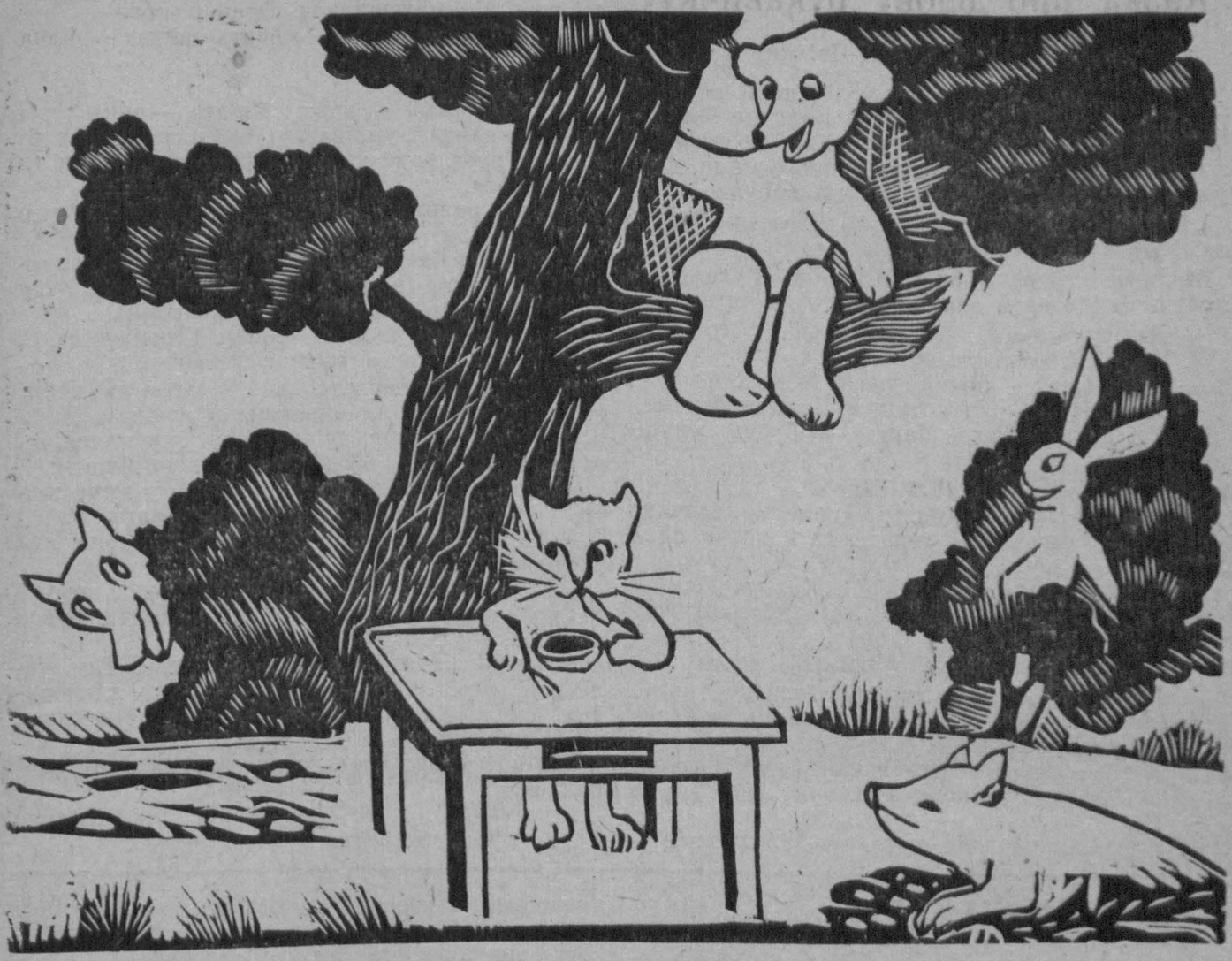

Тільки зайчикові й приходиться. Прибіг заєць до лисиччиної нори; коли це лисичка вибігає, та й дивиться, що зайчик стоїть на двох лапках біля хати; вона й пита його:

—А чого ти прийшов?

Він каже:

— Прохав вовк, ведмідь, дикий кабан і я прошу, щоб ти прийшла з своїм паном Коцьким до нас на обід.

А вона йому каже:

—Я з ним прийду, але ви поховайтеся, бо він вас розірве.

Зайчик прибіг до їх та й хвалиться:

— Ховайтесь, казала лисичка, бо він як прийде, то подушить вас.

Вони й почали ховатися: ведмідь лізе на дерево, вовк сідає за кущем, кабан риється у багно, а зайчик в кущ лізе.

Коли це веде лисичка свого пана Коцького; доводить до столу, а він побачив, що на столі м'яса багато, та й каже:

— Ма-у, ма-у ма-у...

А ті думають:

— От, вражий син, ще йому мало.

Коли він як наївся, так і простягся на столі, а кабан лежав близько столу у багні, та якось його комар і вкусив за хвіст, а він так хвостом і крутнув; кіт же думав, що то миша, та туди... Кабан злякався, та на втьоки; пан Коцький злякався кабана, скочив на те дерево, де ведмідь сидів; ведмідь, як побачив, що кіт лізе до його, почав ще вище лізти по дереву, та до такого доліз, що й дерево не здержало, а він додолу впав, та просто на вовка. Вовк як схопиться та на втьоки. Всі порозбігались. А заєць тоді забіг Бог-зна куди!.. А потім посходились та кажуть:

— От, який малий, а щойно всіх нас не поїв.

Видавництво газети „Сонечко" просить вихователь ок дитячих садків і вчителів перших кляс народньої школи написати, на які теми хотіли б вони мати матер'яли в газеті для роботи з дітьми.

Казка про дідову рукавичку

(В переказі Олени Пчілки)

Був собі дід; ішов він у ліс, та й загубив рукавицю. Лежить рукавиця. Коли це біжить Мишка й побачила. Що воно таке розчепірилося? — Нюхнула, заглянула; нічого нема, там у середині добре: тепленько, щільненько.

„Це мені буде за хатку“ — подумала Мишка. Улізла й сидить.

Коли це стриба жабка. Надибала рукавицю, побачила, що вона ворушиться, та й питає:

— Хто тут такий?

А Мишка й озивається:

— Я, Мишка — скреботушка! А ти хто?

— Я, жабка — скрекотушка. Прийми й мене.

— Ну, йди, — каже Мишка, — будем укупі сидіти.

Влізла й жабка. Сидять удвох.

Коли це біжить зайчик. Побачив рукавичку, углядів, що там щось сидить, та й питає здалеку:

— А хто тут такий?..

— Я, Мишка-скреботушка! Я, жабка-скрокотушка! А ти хто такий?

— Я, зайчик-лапанчик. Прийміть і мене.

— Ну, йди. — Уліз і зайчик. Сидять утрьох.

А тим часом дід оглядівся, що нема рукавиці, та й вернувся.

Бачить, — лежить рукавичка, а в ній щось ворушиться, та ще й не одно.

— Еге, стрівай же, — думає дід — я теє все й заберу. Схопив швиденько рукавицю, зав'язав мотузочком і причепив собі до пояса. От всі троє й заметушилися. Отепер край!

—Тепер ми пропали,—мовить зайчик — бідна наша головка!..

І став плакати.

— Та стрівай! — каже Мишка — чого там уже так зараз і умлівати? Не плач. Якось то буде... Треба ради шукати при лихій годині, а не плакати.

— Якої ради? — пита зайчик, — а сам усе лапкою слізки втирає.

—А ось побачиш! — каже Мишка. Та спустилась на спід в рукавичку і почала дірочку прогризати. Гризь... гризь... І прогризла.

—Тікаймо, — каже, — тепер. І вискочила. А за нею жабка, а за жабкою й зайчик.

Тільки що вискочили, зайчик зараз як побіг, то тільки лапки замелькали. А жабка з Мишкою розглядаються, де це вони опинилися, та куди їм податися. Жабка й каже до Мишки:

— Ходім до мене, Мишко, будем у мене жити. Та й повела Мишку до свого болота.

— Ось бачиш, — каже, — як тут гарно, яке хороше болото.

—Е, — каже Мишка, — кому гарно, а кому й ні. Тобі гарно, а я до того не звикла... Бувай здорова, — та й побігла собі.

Бігла, бігла, та аж у село забігла. Там жила вона в козака на току, у клуні, в снопиках; жила і в бабиній хижі, — у буханчиках дірки прогризала, а тепер може і в нас у комірці, або в хаті, десь у куточку, в норці оселилася.

Як побачите її, то розпитайте, як то воно було з тією пригодою, з рукавичкою...

ЯГОДИ

Минула весна квітуча. Осипався цвіт з дерев, з кущів малини, поричок... А на місці кожної квіточки лишився маленький, зеленого кольору, пуп'янок. То зав'язь ягідки, яблучка, сливки. Маленький той зав'язок і вигляду немає. А виросте з нього смачна ягідка: червона вишенька, малинка, рожева, або біленька поричка, чорна смородина. І не можна тих зелененьких пуп'янків зривати, з них ніякої користи нема, а ще й захворіти можна, як наїсться хто. Треба терпеливо чекати, поки поспіють ягоди.

Літнє сонечко пекуче гріє ягідки, і наливаються вони солодким соком, ростуть. Прийде пора — дозріють ягідки, тоді і зривати їх треба. Тоді їх їсти і приємно і корисно. А багато різних є!

Вишні, черешні, смородина, порички, малини садові і лісові, ожини, суниці, полуниці. Багато!

Не знаєте які то ожини? Виглядають як малини, тільки чорні. Ростуть на кущах в лісі, на лузі. А суниці в лісі ростуть маленькими кущиками, при самій землі. Такі червоненькі, дрібненькі. Полуниці — в садах ростуть, як лісові суниці, тільки більші і солодші.

Ліська.

КАЧЕЧКА.

Качка йде, каченят веде,
На попасочку, на порясочку,
На холодну водицю,
На зелену травицю.

У вишневому садочку

У вишневому садочку,
Під вербою в холодочку,
Щоб лихо прогнать,
А шоб дома звеселити,
Заходились наші квіти
Весілля гулять!
Не було б таких новинок,
Та хрещатенький барвінок,
Усіх здивував.
Він фіялочку блакитну,
Наче панночку тендітну,
За себе узяв.
Посередині в таночку,
У зеленому віночку
Танцює будяк.
Кругом свашки і сусідки,
І фасолі, і нагідки,
І між ними мак!
Наче справжнії музики,
Грають півні та індики,
Деренчить гусак!
Де взялись—чижі й синиці,
Прищебетують музиці;
Ще пристав і шпак.
Будяк скаче — не вгаває,
Підморгне і промовляє:
От, так квіти, так!

Л. Глібів.

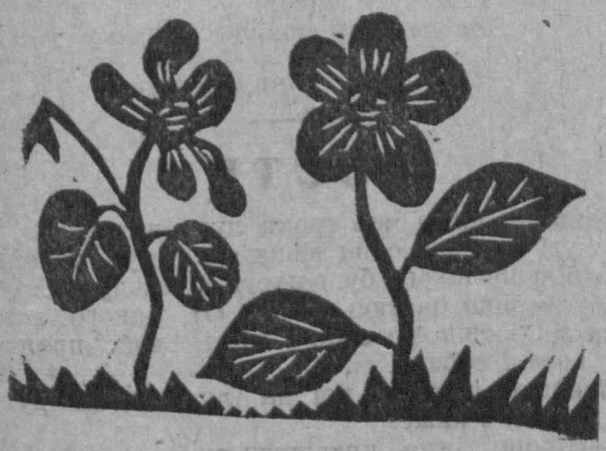

* * *

Село! і серце одпочине...
Село на нашій Україні —
Неначе писанка. Село
Зеленим гаєм поросло;
Цвіруть сади, біліють хати,
А на горі стоять палати;
Неначе диво. А кругом
Широколистії тополі;
А там і ліс, — і ліс, і поле,
І сині гори над Дніпром...
Сам Бог вітає над селом!..

Тарас Шевченко.

Равлик

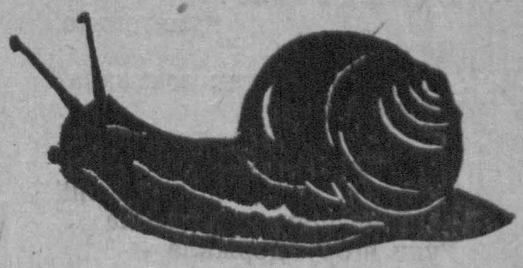

Он де равлик повзе,
Свою хатку везе.
Хатка в равлика чудна,
На спині йому вона.
Коли равлик спочиває,
Ріжки й ніжки в ній ховає.

СОНЕЧКО

В перинках хмар вмостившись зручно,
Веселе сонечко заснуло,
І на землі все замовчало,
Усе в природі спочивало.

Ніч така ясна, тиха,
Легеньким вітром сни пливуть,
Спокійно місяць поглядає,
Як зірочки танок ведуть.

От закрутились та й розбіглись,
Рішили в піжмурки пограти,
І поховалися швиденько,
Бо вже найстарша йде шукати.

Жвавенько бігає, шукає,
За кожну хмарку заглядає,
Добігла так до тих хмаринок,
Де ясне сонце спочиває.

Штовхнула кулачком перинку,
І за краєчок піднімає,
А звідти на пустуху зірку
Рожевим світлом сонце сяє.

Прокинулося ясне сонце
І усміхнулося привітно,
А зірочки в його проміннях
Зробились зовсім не помітні.

З перинки викотилось сонце
І місяць геть сховавсь за гору,
Прокинулись пташки у лісі
І заспівали усі хором:

„Вже соняшні промінчики
Благовістять нам день,
Ну ж, прокидайтеся, вставайте всі—
Телень, телень, телень!..“

Л. Гаєвська.

ДІВЧИНКА - ЗАМУРЗАНКА

Ой, ти дівчинко —
чумазонько,
Де ти руки
так замазала?
Пальчики —
геть чорні,
Аж липкі
долоні!
— Я на сонечку лежала,
Руки вгору держала, —
От вони і загоріли!
Ой, ти дівчинко —
чумазонько,
Де ти личко так
замазала?
Закоптіли щічки,
Носик, як із пічки?
— Я на сонечку лежала,
Личко вгору держала,
От воно і загоріло!
Ой, ти дівчинко —
чумазонько,
Замурзуля ти
замазана,
Дай потремо носик твій —
Він засмаглий,
чи брудний?
— Ну бо, дайте мило!
Дуже дівчинка кричала:
— Ой, кусається мочала!
Ой, не треба мила,
Я недавно мила!
Не будуть руки білі,
Вони ж бо загорілі!
А руки побіліли...
Почали їй мити ніс —
Розкричалася до сліз:
— Ой, мій бідний носик!
Мила він не зносить!
І не буде білий,
Бо він загорілий!
А носик теж побілів...
А як п'яти мили —
Плакала, просила:
— Ой, не треба терти!
Ой, боюсь до смерти!
Не будуть п'яти білі,
Вони ж бо загорілі!
А п'яти теж одмились,
От тепер ти біла
І не загоріла.
А яка ж вона була,
Загоріла чи брудна?

СКОРОМОВКА

Через річку пливе рак,
За ним рибка—так, так, так,
Рибка рака перегнала,
Ракові досадно стало.

КОСАРІ

Вийшли в поле косарі,
Косить рано на зорі,
Гей, нуте косарі —
Бо не рано почали.

До полудня покосили,
Гострі коси потупили.
Гей нуте косарі —
Бо не рано почали.
По полудні спочивали,
Тупі коси поклепали.
Гей, нуте косарі —
Бо не рано почали.
А ввечері холодком
Клали копички рядком.
Гей, нуте косарі —
Бо не рано почали.
Завтра треба рано встати
І в стіжечки поскладати.
Гей, нуте косарі —
Бо не рано почали.

(Нар. пісня).

ГОСТІ

Один господар мав трохи лугу над рікою. У тім лузі паслась одна вівця, бо тому господареві більше нікого було пасти в тім лузі. Скучно було вівці пастись одній. От одного разу вона запросила до себе в гості своїх приятелів: кота і собаку.

Прийшли вони до неї на луг. Вівця дуже зраділа їм і каже:

— Прошу, їжте травичку: дуже смачна.

Кіт глянув на собаку, а потім на вівцю, та й відповів:

—Я думав, що ти хоч молочком почастуєш, коли покликала в гості; трави я не їм.

А собака каже:

—А мені хоч би кісточок дала погризти, то й то було б досить, бо й я трави не їм.

—Чому ж ви трави не їсте? Трава дуже смачна. Ось покоштуйте бо, дуже прошу вас!

Тут почали кіт і собака запевняти вівцю, що вони трави не можуть їсти. А вівця все просить, та вговорює, та запевняє, що трава дуже смачна.

Довго говорили вони й ніяк не могли порозумітись.

Вусатий - Смугнатий

Жила собі дівчинка. А як її звали?
Хто звав,
Той і знав.
А ви не знаєте?..
А скілки її було літ?
Стільки літ,
Скільки літ—
І не злічиш, як слід—
Усього чотири роки.
І був у неї... Хто у неї був?
Сірий,
Вусатий,
Дуже смугнатий.
А хто ж це такий? - Котик.
Стала дівчинка котика спати вкладати.
„От тобі під спинку,
Ляльчину перинку.
Зверху на перинку—
Мамину хустинку.
Ось тобі під вушка
Думочка—подушка.
Потім ковдра пухова,
Укривальце шовкове“.
Поклала котика спати, а сама пішла вечеряти. Приходить назад. Що це таке?
На перинці—носик,
На подужці—хвостик.
Хіба ж так сплять?
Перевернула котика, поклала як слід.
Під спинку—перинку
На перинку—хустинку,
Під вушка—подушка,
А сама пішла вечеряти.
Приходить. Що таке?
І перинка, і хустинка
Порозкидані кругом,
А вусатий і смугнатий
Заховався під столом.
Хіба ж так сплять?
От який дурненький котик!
Захотіла дівчинка котика скупати,
Принесла шматочок мила,
І мачалочку скрутила,
І водиці з казана
принесла в відрі вона.
Не схотів помити котик
Ні головку ні животик...
Утік! От який дурненький котик!
Стала дівчинка вчити котика говорити:
— Котику, скажи: „ба-бу-ня“...
А він каже—„няв!“
—Скажи: „ко-ро-ва“,
А він каже—„няв!“
—Скажи: „У-чи-тель-ка“
А він каже—„няв“!
От який дурненький котик!
Стала котика годувати:
Всипала в горнятко
Картопляну кашку,
А він не хоче.
Покришила в миску
Моркву та редиску,
А він не хоче.
Дала блюдце з молоком—
Витер чисто язиком!
От який дурненький котик.

Не було в домі горобців, а було багато олівців.

Лежали вони на столі у татка, і потрапили в лапи до кошенятка.

Як стрибнув наш котик нишком,
Олівець піймав, як мишку,
І давай його качати
Із кімнати до кімнати,
Від буфета до дивана,
Від стіни до чемодана,
Від порога за стілець,
Котить, котить олівець.
А до татка біг один
Занятий громадянин.
Він за ніжкою стільця
Не побачив олівця.
Посковзнувся на дорозі,
Простягнувся на порозі.
Упав.
От який дурненький котик!

Закутала дівчинка котика в хустинку, і пішла з ним в міський сад. Люди питають:—Хто це у вас? А дівчинка каже:—Це моя донька. Люди питають: — Чому це у вашої доньки сірі долоньки?

Дівчінка каже:—Це вона давно не милась. Люди питають:—Чому у неї лапки пухнаті, а вуса наче у тата? А дівчинка каже:—Це вона давно не голилась.

А котик як вистрибне, як побіжить! Усі і побачили, що це котик.
От який дурненький котик!
Ну, а потім котик дикий
Став розумний і великий,
Шкоди не робить,
А мишки ловить.

А дівчинка з котиком уже не грається, ходить в дитячий садок, там з дітками бавиться.

ЗАГАДКИ.

Хвилюється, як море,
Жито на просторі,
Сонце припікає,
Коли це буває?
(Літом).

Сонце пече,
Липа цвіте,
Хліб достигає,
Коли це буває? (Літом).

Із зеленої травиці
Для корови і ягниці,
Для коня і для вола,
Яка їжа то бува.
(Сіно).

Розмалюй

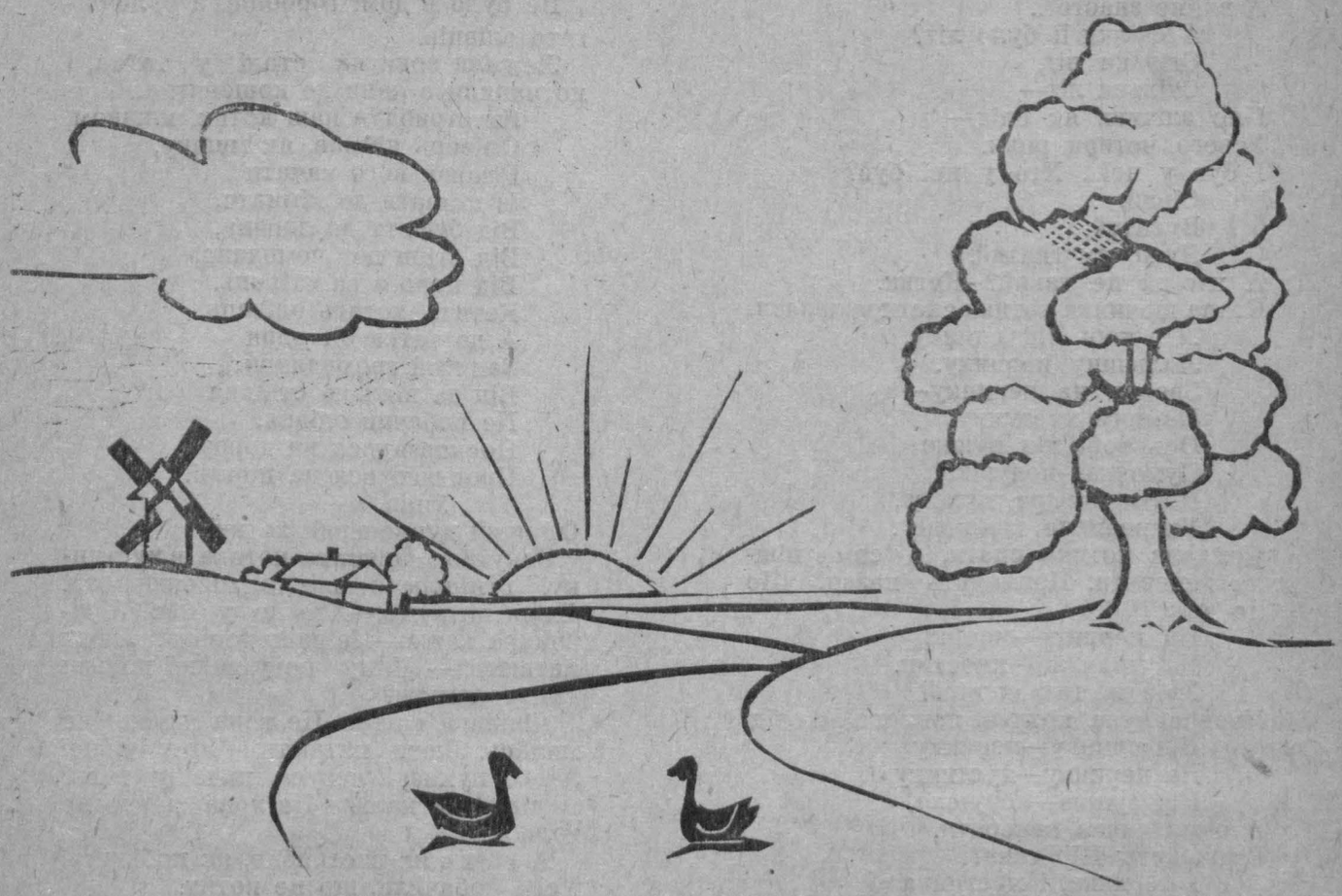

Забави

1. КІТ І МИШІ.

(Гра проводиться або в залі, або (краще) на майданчику).

В одному кутку — котикова хатка, в другому — мишачі нори, а в третьому, проти мишачих норок, комора, де заховані продукти (камінці, палички, шишки, тощо). Одна дитина — кіт, решта—миші. Кіт спить в своїй хаті, а миші тихенько перебігають до комори. Граючись у коморі, на умовний сигнал починають стукати. Кіт прокидається і ловить мишей до визначеної межі. Гра повторюється кілька разів.

Якщо дітей грає багато, можна ввести кілька котів.

Прийшла пані Пір'яна,
Дайте трошки зерна,
Я вам, дітки, за це,
Принесу колись яйце.

(Гуркя).

2. ПТАШКИ І ЗОЗУЛЯ

Всі діти — пташки, і мають на землі по окремому гнізду. Одна дитина стоїть осторонь без гнізда — зозуля.

На слова виховательки — „пташки полетіли" — пташки вилітають із своїх гнізд і літають, де хто хоче. Зозуля літає разом зі всіма вташками. На слова виховательки — „полетіли додому" — всі пташки, а також і зозуля, біжать займати знізда. Дитина, що залишиться без гнізда, стає зозулею.

Видає Об'єднання Українських Жінок на Еміграції.
Ліцензіят і редактор — Л. ГАЄВСЬКА.
Технічний редактор — І. Гаєнко.

Herausgegeben mit Genehm. der Publ. Control OMG Württ.-Baden. Inf. Contr. Div. 1000.

Druck: Ukrainische Abteilung Ha-Ig der Druckerei G. Grosskinsky. Neckarsulm.

146
УКРАЇНСЬКИЙ
Б. 1948
МУЗЕЙ-АРХІВ

Сонечко

„The Sun"

„Die Sonne„

№ 7—8. СЕРПЕНЬ, 1947.

ГАЗЕТА ДЛЯ МАЛЯТ

РІК ВИДАННЯ І.

Ціна 1.50 н. м.

УКРАЇНА

Славна, чудова земля — Україна.

Від півночі ліси ту землю вкрили, далі гайки, левади оточили чистенькі села, чи глибокі балки.

На півдні — степи неосяжні розляглися.

З заходу мальовничі, круті гори, на найвищих навіть влітку сніг лежить білими шапками. Звуться ті гори — Карпати.

Помережали землю Українську численні більші і менші річки. Багато їх на Україні і риби в них багато. Найбільша, наймогутніша річка, така що про неї і в цілому світі знають, — Дніпро. Котить він свої води прямо в море. А море те називається — Чорне море.

В Чорне море вливаються ще інші великі річки: бистрий Дністер, Бог.

На горах, над Дніпром вилискує золотоверхий Київ — найбільше, найславніше місто на Україні, давня столиця України. Є ще славні міста — Львів, Острог, Полтава.

Багато міст на Україні, а ще більше сел та хуторів. Гарні ті села! Чепурненькі хати оточені вишневими садками, квіти біля хат цвітуть.

В степах могили стоять, нагадують про колишню славу України, про козаків-запорожців, лицарів українських, — про походи й бої за славу й волю рідного краю.

І багата земля Українська.

Під землею — вугілля залягло, добувають його люди в шахтах. В Дніпровому лимані та в горах сіль добувають. Біля гір нафта б'є з під землі.

А на полях, в степах — який хліб родить! І пшениця, і жито, і ячмінь, і кукуруза. І багато його родить — і своїм людям хватить їсти, ще й іншим хватить дати.

А городи, а баштани...

Та на баштанах такі кавуни виростають, що чоловік і підняти його не може. А дині такі запашні та солодкі, що хто й не схоче то їсть та хвалить.

А сади! Чого тільки нема в тих садах... І яблуні, і груші, і сливки, і морелі, вишні, черешні, малини, порічки.

Багата, чудова і славна наша рідна Україна.

Шана старшим

Діти любі, каже мати,
Треба старших шанувати,
То дасть Господь всього світа —
Вам прожить довгі літа.

Варт пошани сивий волос,
І старенький тихий голос,
І тим зморшкам придивиться;
Станьте ближче, поклоніться!

До науки діти

Ой, учіться, діти любі,
Хоч ви ще маленькі;
Без науки нині люди
Дуже всі дурненькі.

Як Івась не научиться,
То Іван не зможе;
Молоденький вік минає
Швидко, мій небоже.

Ну ж до книжки, доню люба,
Та й ти сину жвавий,
Пильним дітям помогає
У всім Бог ласкавий.

До рідного краю

Гори сині, ріки чисті,
Ниви рівні, колосисті,
Чи у щасті, чи в недолі
Не забуду вас ніколи.

Завтра так же, як і нині,
Дома як і на чужині,
Рідний краю, рідні люди,
Я люблю вас все і всюди.

Після жнив лежали ниви, колючою стернею вкриті.

Копи вже повозили та поскладали на току і в клунях. Пізніше, як упораються люди з роботою в полі — будуть молотити.

А спочатку орати треба на озимину.

Запріг тато волів, на воза поклав плуга, та й поїхали в поле орати. Тато за плугом йтиме, а Петрусь волів поганятиме.

Приїхали до своєї нивки. Волів з воза випрягли, до плуга впрягли, а воза на межі лишили.

Гейкнув Петрусь на волів, рушили круторогі. Тато натиснув на плуга — і м'ягко одвернулася перша скиба землі. Дійшли так до кінця ниви — назад повернули.

Скиба за скибою, лягала земелька, повернута плугом стернею до низу.

Так працювали до полудня.

В полудень мама принесла обідати. Пообідали, відпочили трохи під возом в холодочку, волів нагодували, — та й знову до роботи.

Працювали до вечора, і скінчили орати одну нивку. Завтра другу оратимуть.

Приїхали додому. Тато почистив плуга. Петрусь погнав волів до річки напувати.

Зайшли по коліна в воду і з насолодою пили воду. За цілий день наробилися — тепер спочивали.

Загнав Петрусь волів, кинув їм свіжого сіна в ясла, і сам пішов вечеряти.

За вечерею тато хвалив Петруся перед мамою; казав, що з нього добрий робітник буде, бо й тепер добре батькові помагає.

Солодко заснув Петрусь того вечора. Напрацювався за день.

Галина С.

СКОРОМОВКА

Ти не рюмай, не плач,
Он бач оре орач?
Біжи йому помагай,
І воликів поганяй!

Яблуня

Росла в саду яблуня. Весною вкрилася яблуня зеленими листочками. І кажуть вони яблуні:

„Ми всьому дереву краса!“:
А яблуня усміхнулась і каже
„Поживемо — побачимо!“

Прийшов час і яблуня вкрилася блідорожевим запашним цвітом. Навколо квіточок бджілки літають, милуються люди гарними квіточками. І кажуть квіточки до яблуні:

„Ми всьому дереву краса!“

А яблуня усміхнулась і каже:

„Поживемо — побачимо“.

Незабаром цвіт зів'яв, і з'явилася зав'язь. Прийшло літо. Сонечко гріло, припікало. Ма-

ленькі пуп'янки — яблучка росли, наливались солодким соком.

На кінець літа яблучка виросли, налилися, бочки в них почервоніли.

Тоді яблуня сказала:

„От моя краса!“

І правда. Яблука — то краса яблуні. Смачно яблучко з'їсти, смачна з яблучок мармолядка. А з насіння яблучок, коли їх посадити, виростуть нові яблуні.

Б.

ОГОЛОШЕННЯ

ВИДАВНИЦТВО ГАЗЕТИ „С О Н Е Ч К О“ просить ВИХОВАТЕЛЬОК ДИТЯЧИХ САДКІВ І ВЧИТЕЛІВ П Е Р Ш И Х КЛЯС НАРОДНЬОЇ ШКОЛИ Н А П И С А Т И, НА ЯКІ Т Е М И ХОТІЛИ Б ВОНИ МАТИ М А Т Е Р ' Я Л И В ГАЗЕТІ ДЛЯ Р О Б О Т И З ДІТЬМИ.

Бджолина перемога

1.

Дзум — дзум — дзум,
Дзинчить, сопілка
В теплій ранковій імлі.
Це прокинулася бджілка
На дубочку, у дуплі.
І з дупла немов із хатки,
Вилітають волохатки.
Назбірають меду досить
І додому все односять
До клітинок щільників,
Для лічинок — мамоків.

2.

А у лісі, у барлозі, у норі,
Де шумлять високі сосни угорі,
Де пруткі стрибають білки з верховіть,
Жив кошлатий непривітливий ведмідь.
От вилазить клишоногий у ночі,
Та як піде без дороги у кущі,
Та до спілої малини добреде —
Аж оскома на старого нападе.
Буркотить незадоволено ведмідь:
Чим би це мені солодким закусить?
Десь недавно я почув, що у бджілок
Солоденький та пахучий є медок.
От по лісі я піду, піду, піду,
І бджілок отих знайду та нападу.

3.

Та почув це світлячок,
Зеленавий червячок.
Він ліхтарик засвітив
І комарика збудив.
„Ой, комарю, любий брате!
Треба бджіл порятувати,
Бо на них напасти хоче
Лютий велетень — ведмідь“...
І понісся серед ночі
Тонконогий молодець
На узлісся, на дубочок
Без дороги, навпростець.

Бджоли, бджоли,
Годі спати!
Вилітайте геть із хати,
Бо на вас напасти хоче
Лютий велетень — ведмідь.

4.

А вже ворог посувається вперед.
Чути шорох пробігає між дерев.
Чути хрускіт під вагою підошов —
Це ведмедище до дуба підійшов.
Ось підходить волохатий та старий,
Ось підводить хижу пащу до гори...
Ось він лізе по дупластому дубку:
— Зараз, зараз покуштую я медку.
Тут бджілки усі до зброї:
Дзум, дзум, дзум,
Як знялися цілим роєм —
Дзум, дзум, дзум!
Загуділи, задзичали
На весь ліс,
І вп'ялися гострі жала
Звірю в ніс,
Не відпустять смілі бджоли
Розбишаку ні на мить,
Покотився аж додолу
Переляканий ведмідь.
Ну й було ж тут реву, реву,
Як тікав він до нори,
Навіть білки на деревах
Реготалися вгорі.

Н. Забіла.

Казка про КОЗУ-ДЕРЕЗУ

(ТАК, ЯК КАЖУТЬ У ПОЛТАВЩИНІ).

(Записала ОЛЕНА ПЧІЛКА).

Був собі дід та баба і було в їх двоє дітей, син і доня. От, дід купив собі на ярмарку три кози; каже: „Єсть у мене кому пасти".

Посила ж дід синка кіз пасти, та й наказує: — Гляди ж ти мені, добре паси. Бо як будуть кози не напасені, то погано тобі буде.

Хлопчик погнав кіз на хорошу травицю; пас, пас тих кіз як найкраще. Увечері погнав їх до двора.

Дід вийшов на зустріч, став на воротях у червоних чоботях і питається:

— Кози мої любі, кози мої милі,
Чи ви пили, чи ви їли?

А кози йому одказують:

— Ні, дідусю, не пили, не їли.
Бігли через місточок,
Ухопили кленовий листочок,
Бігли через гребельку,
Ухопили водиці крапельку,
Тільки ми пили й їли. —

Розгнівався тоді на хлопця дід і на покуту підвернув його під корито.

Другого дня посила дід дочку, та й знов наказує, щоб добре напасла кіз, бо як не напасе, то й їй покута буде.

Погнала дівчина кіз; пасла, пасла, і на луці, й під ліском, напасла добре й жене ввечері кіз додому.

А дід знов вийшов на зустріч, став у воротах у червоних чоботях, та й питає:

— Кози мої любі, кози мої милі.
Чи ви пили, чи ви їли? —

А кози знов одказують:

— Ні, дідусю, не пили, не їли.
Бігли через місточок,
Ухопили кленовий листочок,
Бігли через гребельку,
Ухопили водиці крапельку,
Тільки ми пили й їли.

Розгнівався дід на дочку, — підвернув і її під корито.

Другого дня посилає вже бабу. — Іди ти, — може вже ти напасеш як слід.

Погнала баба кіз; пасла, пасла, на самім кращім пастовні. Увечері жене додому.

Знов вийшов дід, знов попитав, знов кози сказали:

„Ні, дудусю, не пили й не їли".

Підвернув дід і бабу під корито. Та й погнав кіз уже сам. Пас, пас їх, уже де сам знав, а надвечір погнав додому; та забіг попереду, став на воротях у червоних чоботях і пита:

— Кози мої любі, кози мої милі,
Чи ви пили, чи ви їли? —

А кози й йому брешуть те саме: „Ні, дідусю, не пили, не їли!.."

От, тоді побачив дід, що кози все брешуть, повипускав бабу, сина й дочку з-під корита, а на кіз розсердився так, що заходився всіх їх різать. Зарізав одну козу, зарізав другу, — третю тільки що почав різать, вже й пів-бока облупив, а вона вирвалась і втекла.

Утекла та коза, та й заховалась у лисиччиній хатці.

Прибігла лисичка з ловів до своєї хатки, коли чує, щось у її хатці товчеться. Вона й пита:

— Хто, хто в лисиччиній хатці?

А коза їй відповідає:

„Я Коза-Дереза,
Пів бока луплена,
За три коці куплена,
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Лапками затопчу,
Ріжками загребу,
Хвостиком замету,
Гам тебе з'їм".

Злякалась лисичка, втекла геть; сіла під ліском та й плаче.

Іде ведмедик, та й пита її: — Чому це ти, лисичко, плачеш?

— Як же мені не плакати, — каже лисичка, — коли в мою хатку щось убралось, таке страшне, що хоче мене з'їсти.

— Не плач, лисичко, я його вижену! — каже ведмідь.

Пішов. Підступив до хатки, та й пита:

— Хто, хто в лисиччиній хатці?

А коза — й йому те саме:

— Я Коза-Дереза,
Пів-бока луплена,
За три копи куплена,
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Лапками затопчу,
Ріжками загребу,
Хвостиком замету,
Гам тебе з'їм!

Злякався й ведмедик, утік...

Знов сидить лисичка й плаче.

Іде вовк, побачив лисичку, та й каже: — Здорова була, лисичко-сестричко. А чого це ти плачеш?

— Як же мені не плакати, — відказує лисичка, — коли в мою хатку отаке й таке вбралося.

— Не журись, лисичко-сестричко, — каже вовк, — ось я його вижену.

Коли й вовчика так само злякала коза, — втік і вочик.

Біжить зайчик, угледів лисичку й гукає: — Добридень вам, тіточко, чого це ви плачете?

Лисичка й йому розказала про своє лихо.

— Не журіться, тіточко, — каже зайчик, — ось я піду, того ворога вижену.

— Ой, зайчику! — каже лисичка, — куди тобі! не такі були, як ти, та й ті не могли нічого зробити, то де вже тобі вигнати!..

— Ні, вижену! ось побачите, тіточко! — каже зайчик.

Коли як постукав лапкою в двері, та як озвалась до його Коза-Дереза, як гукнула — „Гам тебе з'їм" — то зайчик страшенно злякався: та як побіг од хатки, тільки ніжками замелькав!..

Знов лисичка плаче! — ніхто її не порятує!..

Коли це лізе стежечкою рак. Побачив лисичку й теж питає, чого вона плаче. Розказала й йому лисичка, що отаке й таке горенько.

— Не журись — каже рак, — ось я вижену!

А лисичка тільки головою покивала: — Де вже, — думає, — рак вижене!.. Коли ведмідь та вовк бралися й то не вигнали, а то б таке мале, незначне вигнало.

Коли рак як поліз, як поліз, доліз до лисиччиної хатки, та й питає: — Хто, хто в лисиччиній хаті?

Коза й йому те саме:

„Я Коза-Дереза,
Пів-бока луплена,
За три копи куплена,
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Лапками затопчу,
Ріжками загребу,
Хвостиком замету,
Гам тебе з'їм!"

А рак на теє одмовляє:

— А я Рак-Неборак,
Як ущипну, буде знак.

Та по тій мові, зовсім не злякавшись лізе, лізе до кози. Коза скочила на лавку — і рак поліз на лавку; коза на піч, і він на піч; — та як ущипне козу, саме за той луплений бік, — коза тоді мерщій утікати з хатки. Побігла, куди видно.

Тоді каже рак до лисички: — А бачиш, я тобі вигнав те „страшидло". Іди й живи здорова в своїй хатці.

Лисичка йому й одказує: — Ой, спасибі ж тобі, Раку-Небораку, що ти мене з біди визволив. Та подивилася на рака, подумала, подумала й каже: — Як же мені тобі віддячити, мій голубоньку? Хіба ось що: дай я тебе скупаю, бо ти такий чорний, брудний... Ось пожди, я тобі літепла на купіль зогрію.

Та взяла, розпалила в печі, нагріла окропу— і вкинула рака; він там і зварився. Лисичка тоді його з'їла. Отак віддячилася!..

Це вам казочка, а мені бубликів в'язочка, вам — колосок, а мені грошей мішок.

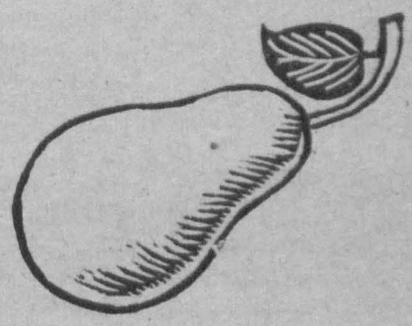

Грушка

Грушечко — дулечко,
Жовта моргулечко.
Повна медку.
Як ти вродилася,
Звідки з'явилася
В нашім садку?

— З цвіту пахучого,
З сонця палючого
Виросла я,
Груша між кленами
В листі зеленому —
Мати моя.

Роляник.

БУДУ ШКОЛЯРЕМ

Наш Івасик є школярик,
Має зошит і букварик.

Я також, як більший буду,
Зошит, книжку роздобуду.

І школяриком зроблюся,
Бо науки не боюся.

Р. Завадович.

Василь Михайлович

Ви думаєте, що я розповідатиму вам про чоловіка? Ні!.. Василь Михайлович — це був кіт.

Так, так! Великий, поважний, білий кіт. Тільки на лобі мав брунатну пляму, та хвіст брунатний. А так — увесь білий. І дуже поважний! Такий поважний, як часом буває якийсь високий урядовець, або староста. Він ніколи не бігав, нікуди не поспішав, їв повагом, помаленьку. Через свою поважність і ім'я собі придбав поважне — Василь Михайлович. А не якийсь там — Васько, Мурко...

Коли, бувало, звертались до нього — „Васько!", або „Василю!", то він ніби й не чув, ніби не до нього мова. А скажуть: „Василю Михайловичу!" він зразу оглядається, муркає, але не поспішає підходити, аж поки не покличуть його: „А ходіть но сюди!" Тоді йде. Помаленьку іде, і хвоста, як палку на плечах несе — завжди задере догори. Дуже поважний був кіт.

Звичайно буває так, що коти, які не живуть в одній хаті, при зустрічі б'ються. Часом траплялося і Василеві Михайловичу зустрітися з чужим котом. Але не бився. О, ні! Його поважність на те не дозволяла.

Чужий кіт, бувало, стане в бойову позицію, наїжиться, хвоста настовбурчить, пихкає, пирскає, а Василь Михайлович тільки подивиться, очі прижмурить, обернеться і одійде собі. Одійде, ляже і дивиться, як сердиться чужий.

Може думаєте, що він боявся? Овва! Він не був боягузом. Одного разу було таке:

На вулиці гралися сусідські собаки. Бігали, перекидалися, борюкалися один з одним, і при цих веселих забавах гарчали. Ну, звичайно, як собаки!.. Василь Михайлович сидів на тину якраз напроти своєї садиби. Хтось з хати гукнув: „Василю Михайловичу! А ходіть но сюди!"

Отже, треба було йому перейти через вулицю. А серед вулиці собаки... А, відомо всім, що коти дуже бояться собак. Та наш Василь Михайлович не злякався.

Він спустився на землю, задер хвоста догори, якийсь час постояв і повагом рушив просто на собак. Спокійно перейшов повз них, аж собаки припинили свої забави з дива. Стояли, дивилися на кота, що так поважно йшов і не звертав на них уваги.

Кіт дійшов до своєї брами, тоді оглянувся на собак, пирскнув на них, ніби засміявся, і поліз в дірку під ворітьми.

Собаки схаменулися, загавкали, кинулися доганяти кота, але той був уже в своєму дворі. Не дістали його собаки.

Ні, не був Василь Михайлович боягузом.

Було у нього багато цікавих прикмет таких, яких звичайно коти не мають.

Наприклад: він любив їсти свіжі помідори. Сам, бувало, піде в город, на грядку з помідорами, вибере собі якийсь достиглий, червоний помідор, зіб'є його лапою з куща і тут же сяде і з'їсть.

Любив ягоди — смородину. Підійде до куща, стане, упреться боком в гіляки і трусить. Спілі ягоди сипляться на землю, а він собі збирає їх, та смачненько заїдає.

Але що найцікавіше — любив купатися. То для всіх було диво дивне!

Кіт — любить купатися!

Правда, що будь-коли і в якій будь воді, він не купався. Скажімо зимою то трудно було його викупати, хоч часом і конче було треба. Він же був білий, а як залізе часом в піч, то вимаститься, та й треба купати. То він протестує.

Але влітку... О! то що іншого.

Ми наливали води в велику миску і ставили на сонце, щоб нагрілася.

Василь Михайлович підходив до миски і пробував лапою воду. Як вода була ще холодна, він лягав коло миски і чекав. Через деякий час знову пробував лапою — чи не нагрілася.

Коли вода здавалась йому досить теплою, він влазив у миску. Спочатку постоїть трохи, потім сяде, а там і ляже. Голову покладе на вінця миски, лежить собі, і солоденько мружиться на сонце. Накупається так, тоді вилазить і лягає на сонечку, вигрівається. Як висохне, зробиться такий пухнастий, чистий, білий, аж любо дивитися.

Такий то був кіт Василь Михайлович!

Ліська Л.

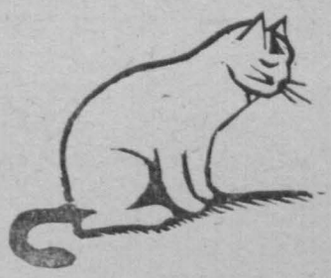

Перше яблучко

Вчора перше яблучко доспіло,
Аж увесь садок зарум'янило.

А сьогодні позбігались дітки
Та й зірвали яблучко із вітки.

Хоч зірвали та його не їли,
Загорнули у папірчик білий.

І дали маленькій Неонілі,
Що в лікарні хора дві неділі.

Роляник.

Гарбузова родина

Ходить гарбуз по городу,
Питається свого роду:
„Ой чи живі чи здорові
Всі родичі гарбузові?“
Обізвалась жовта диня —
Гарбузова господиня:
„Іще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові“.
Обізвались огірочки,
Гарбузові сини й дочки:
„Іще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові“.
Обізвалася морквиця,
Гарбузовая сестриця:
„Іще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові“.
Обізвався і буряк,
Гарбузовий свояк:
„Іще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові“.
Обізвалася квасоля,
А за нею й бараболя:
„Іще живі, ще здорові
Всі родичі гарбузові“.
Обізвався старий біб:
Я іздержав увесь рід!
— Ой ти гарбузе перістий
Із чим тебе будим їсти?
Гарбуз боком повернувся,
Веселенько посміхнувся —
„Миска пшона, кусок сала —
От до мене вся приправа“

Хто я?

Називаюся Богдан,
Так, як славний той гетьман.
Маю вже чотирі роки,
Тож живеться без мороки.
Хоч короткий маю крочок,
Швидко все біжу в садочок.
Хоч куценькі маю ніжки,
До садочка лину пішки.
Хоч маленькі маю ручки,
Креслю гарні закарлючки.
Як дістану голос часом,
То співаю тонко басом.
Шийку маю я тонку,
Але пам'ять ось таку...
І широку і глибоку,
Що не жаль сказать: нівроку.
Правда, вусів ще не видно,
Та мені ніяк не стидно.
Серце теж солодке маю,
Вас отут усіх кохаю.
Хочу вчитись, щоб уміти
Україні послужити.

Р. Завадович.

ГОРЩИК КАШІ

(КАЗКА)

Жила собі одна дівчинка.

Пішла якось дівчинка в ліс по ягоди і зустріла там бабусю.

— Добридень, дівчинко, — сказала їй бабуся, — дай мені ягід будь-ласка.

— Нате бабусю, — каже дівчинка.

Поїла бабуся ягід і сказала:

— Ти мені ягід дала, а я тобі теж щось подарую. Ось тобі горщичок. Тільки скажеш:

Раз, два, три,
Горщичок вари! —

і він почне варити смачну, солодку кашу. А скажеш йому:

Раз, два, три,
Більше не вари! —

і він перестане варити.

— Спасибі, бабусю, — сказала дівчинка, взяла горщичок, і побігла додому, до матері.

Зраділа мати цьому горщичку. Та й як не зрадіти? Без усякого клопоту завжди на обід смачна, солодка каша готова.

Одного разу пішла дівчинка кудись з дому, а мати поставила горщичок перед собою і каже:

Раз, два, три
Горщичок вари! —

от він і почав варити. Багато каші наварив. Мати наїлася. А горщик все варить та й варить кашу. Як його зупинити? Треба було сказати:

Раз, два, три,
Більше не вари!

та мати забула ці слова, а дівчинки не було дома. Горщик одно варить та й варить. Уже вся кімната повна каші, вже і в сінях каша, і на ґанку каша, а він все варить та й варить. Злякалася мати, побігла за дівчинкою, та не перебратися їй через дорогу — гаряча каша рікою тече. Добре, що дівчинка недалеко від дому була. Побачила вона, що на вулиці робиться, і бігцем додому. Ледве злізла на ґанок, відчинила двері і гукнула:

Раз, два, три,
Більше не вари! —

І перестав горщик кашу варити.

А наварив він її стільки, що той кому доводилося з села до міста їхати, повинен був собі в каші дорогу проїжджати та проїдати.

Тільки на це ніхто не скаржився. Дуже ця каша була смачна та солодка.

Вивчаймо тваринний світ

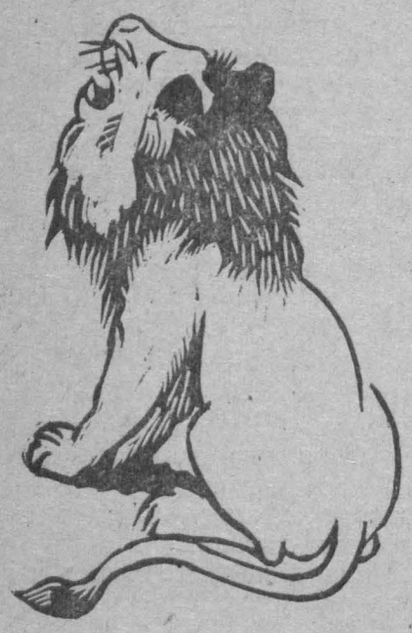

Що це за звір?

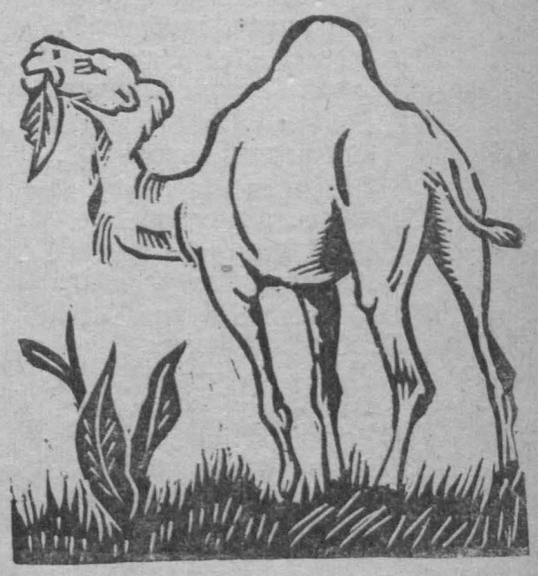

Чи знаєте цю тварину?

Що кому смакує

Раз пан Заєц — Зайчинський
Погідного ранку
Зайшов собі в лан капусти
Та й сів до сніданку.

Сів вигідно, свіже листя
В таріль накладає,
Зручно на вилки встромляє,
Смачно заїдає.

А напроти — хто надходить?
Курочка Марися!
— „Добридень! Чом так рано?"
— „Вийшла перейтися!"

— „Пане Заєць, Вам десь певно
Хробачки смакують!"
— „Що? Я їв би тую погань?
Чи пані жартують?"

— „А, чи краще, — каже курка,
До сварки готова,—
сти хабаззя зелене,
Мов яка корова?"

— „Моя пані! — каже Заєць, —
В світі різні ґусти!
Вам все хробачки смакують,
Мені — лист капусти!".

ЗАГАДКИ:

1. Мати доні молодій
Огородик наділила.
Розкошує доня мила,
Каже неньці — тісно їй.
В земляній сижу коморі,
А коса моя надворі.

2. Без вікон без дверей
Повна хата людей.

гарбуз.

3. Ревнув віл на сто гір
На тисячу городів.

гір

ПРИКАЗКИ

1. Де рідний край,
Там і під ялиною рай.

2. Рідна хата — мов палата.

Видає Об'єднання Українських Жінок на Еміграції.
Ліцензіят і редактор — Л. ГАЄВСЬКА.
Технічний редактор — І. Гаєнко.

Herausgegeben mit Genehm. der Publ. Control OMG Würt.-Baden.
Inf. Contr. Div. 1000.

Druck: Ukrainische Abteilung Ha-Ig der Druckerei G. Grosskinsky.
Neckarsulm.